Bogdan Chrzanowski

Aby osiągnąć możliwość zaspokojenia podstawowych potrzeb materialnych i duchowych wszystkich ludzi, trzeba zastąpić ustój kapitalistyczny, ustrojem socjalistycznym.
Ruch socjalistyczny powinien powstać na nowo. Powinien być budowany w drodze ewolucji kapitalizmu, którego celem jest wyzysk jednostki a potem całych społeczeństw, a nie dobro człowieka. Ewoluować powinien poprzez budowanie najpierw socjaldemokracji, w drodze rozwoju naukowego, kulturowego i technologicznego społeczeństw.
Razem z powstawaniem kapitalizmu w XVIII wieku, zaczęły powstawać zalążki ruchu socjalistycznego, w Anglii, Francji, Niemczech, dzięki rozwojowi nowoczesnych, na ówczesne czasy, sił wytwórczych. Organizatorzy tego ruchu wzięli na siebie zadanie urzeczywistniania równości i sprawiedliwości społecznej. Grabarzem kapitalizmu miał być proletariat, któremu trzeba było tylko świadomości i organizacji, by ująć władzę w swoje ręce.
W Pierwszej Międzynarodówce, toczyła się walka między zwolennikami Marksa a zwolennikami Bakunina. Bakunin zalecał walkę bezpośrednią o przejęcie środków produkcji na własność, społeczną drogą rewolucji.
Marks wskazywał, że proletariat musi zdobyć władzę drogą polityczną i opanować aparat państwowy, aby tą drogą przeobrazić ustrój gospodarczy i społeczny. W 1872 roku spór został rozstrzygnięty na rzecz poglądów Marksa, zwolennicy Bakunina (anarchiści) przegrali w ruchu robotniczym, chociaż ostatecznie zostali usunięci z Międzynarodówki (drugiej) dopiero w 1896 roku.
Takim środkiem pokojowym według Marksa, jest przede wszystkim powszechne prawo do głosowania. Walkę o prawo do głosowania rozpoczął Ferdynand Lassalle w Niemczech, w Belgii robotnicy wywalczyli sobie strajkiem powszechnym w 1863, a w Austrii w 1905 roku. Już przed I Wojną Światową widoczne było, że będą okresy przejściowe, również widoczne było, że proletariat nie będzie na tyle silny, aby o własnych siłach dokonać przeobrażenia ustroju społecznego, że będzie mu potrzebna pomoc klas pośrednich.
Anglicy wypracowali koncepcję przeobrażania kapitalizmu stopniowo, nie rezygnując z ostatecznych celów socjalizmu. Niemcy uważali, że powinien nastąpić sojusz socjalistycznego proletariatu z postępowym mieszczaństwem i chłopstwem, celem osiągnięcia częściowych przeobrażeń ustrojowych. Koncepcja myślicieli niemieckich oparta była na założeniu trwałego pokoju i związanego z tym, stale rosnącego dobrobytu.
Lenin zaś sądził, że wraz z wybuchem I Wojny Światowej cały świat wszedł w okres rewolucji proletariackiej. Istotnie wojna z lat 1914-1918 była rewolucją, ale nie w rozumieniu Lenina, lecz w rozumieniu Masaryka, który sens dziejowy I Wojny widział w obaleniu autokracji w Niemczech, Austro-Węgrach, Turcji, Rosji i w zwycięstwie dążeń demokratycznych w całym świecie. W efekcie różnych trendów i działań na miejsce autokracji carskiej narodziła się w Rosji nowa autokracja – nacjonalistyczny bolszewizm, który sam nazwał się komunizmem.
Nieprawdą jest, że rewolucję przeciw caratowi (marzec 1917 roku) przeprowadzili bolszewicy, przeprowadzili ją socjaldemokraci i eserowcy. Prawdą jest natomiast, że bolszewicy dokonali przewrotu przeciw demokracji (listopad 1917 roku). Już po przewrocie bolszewickim, w dniu 27 listopada 1917 roku odbyły się w Rosji wybory, w których na 35 milionów głosujących bolszewicy otrzymali 9 milionów głosów, czyli 25%, socjaldemokraci (mienszewicy) i socjalrewolucjoniści (eserzy) 22 miliony głosów, czyli 62%, zaś stronnictwa burżuazyjne

otrzymały 4 miliony głosów, czyli 13%, po czym w dniu 18 stycznia 1918 roku bolszewiccy nacjonaliści, nazywający się komunistami, bagnetami rozpędzili od razu pierwsze posiedzenie Konstytuanty. Bolszewicy już od samego początku tępili demokrację, byli antydemokratyczni. Wprawdzie Lenin głosząc „dyktaturę proletariatu"powoływał się na Marksa, ale Marks jako przykład dyktatury proletariatu wskazywał gminę (komunę) paryską z roku 1871, w której swobodnie działały różne partie i w której odbywały się swobodne wybory. Lenin natomiast głosił rządy jednej partii, monopolistycznej i scentralizowanej , „partii nowego typu", która na każdym kroku tępiła demokrację. W dziejach bolszewickiego „komunizmu" od 1903 roku nastąpiło wielkie oszustwo Lenina a potem Stalina, którzy dążyli pod przykrywką „dyktatury proletariatu", do całkowitego przejęcia pełni władzy, do władzy dyktatorskiej.
Lenin głosił, że socjalizm to elektryfikacja plus rady (sowiety). Formuła ta była wyrazem zacofania Rosji. Na zachodzie elektryfikacje przeprowadził kapitalizm, a „rady delegatów robotniczych" byłyby krokiem wstecznym wobec wprowadzenia po I Wojnie Światowej – powszechnego prawa głosowania i rządów parlamentarnych wszędzie na Zachodzie. Jednak Lenin miał jedną formułę dla proletariatu we wszystkich krajach; chciał rewolucję w całym świecie sprowadzić pod jeden wzorzec. Stąd Międzynarodówka Komunistyczna (Komintern) powstała w marcu 1919 roku jako jedna partia dla całego świata, scentralizowana w Moskwie i wzorująca się wszędzie na przewrocie nacjonalistyczno-bolszewickim w Rosji. Tworząc Komintern, komuniści zastraszyli klasy pośrednie i przygotowali w szeregu krajach europejskich grunt pod rewolucję.
W słynnych 21 punktach Międzynarodówka Komunistyczna zadeklarowała w roku 1920 swój wrogi stosunek do demokracji, pozwoliła ona stawać komunistom do wyborów parlamentarnych i wchodzić w skład parlamentów jedynie celem ich rozsadzenia od wewnątrz. W ten sposób zarysowała się linia podziału między komunistami a socjalistami, stojącymi na gruncie demokracji. W 1928 roku Międzynarodówka Komunistyczna przyjęła program, który w płaszczyźnie stosunków międzynarodowych wskazywał na Anglię i Francję jako wroga nr 1, w płaszczyźnie zaś ideologicznej wskazywał na „socjaldemokrację", czyli socjalistów demokratycznych jako wroga nr 1.
Komuniści atakując tworzącą się młodą demokrację i socjalistów, utorowali drogę faszyzmowi. Faszyzm to reakcja nowego typu, okrutniejsza niż dawny carat. Faszyzm zwyciężył we Włoszech z chwilą, gdy komuniści rozbili tam proletariat na trzy partie, które zwalczały się wzajemnie. Faszyzm zwyciężył w Niemczech, bo w słabą demokrację weimarską z jednej strony bili taranem hitlerowcy, zaś z drugiej strony biła taranem komunistów niemieckich, z inspiracji Stalina, Międzynarodówka Komunistyczna.
Podstawą ekonomiczną faszyzmu był monopolistyczny kapitalizm, nakręcający spiralę zbrojeniową. Podstawą społeczną faszyzmu były zbałamucone i przekupione ułudnym dobrobytem, ubogie klasy pośrednie. Walka polityczna w obronie demokracji , przeciw faszyzmowi zbiegła się z walką o likwidację monopoli kapitalistycznych, stanowiących gospodarczą podstawę rozwoju prądów faszystowskich. W ten sposób wyłonił się program akcji socjalizmu demokratycznego jako program całkowitej i niezwłocznej przebudowy ustroju gospodarczego i społecznego. Obalenie faszyzmu stało się naczelnym zadaniem epoki z punktu widzenia socjalizmu demokratycznego.
Okres totalitaryzmu faszystowskiego i komunistycznego uwypuklił socjalistom znaczenie respektu dla podstawowych praw człowieka, dla prawa do wiary, dla życia rodzinnego i innych związanych z codziennym bytem człowieka, bo przecież socjalizm musi służyć człowiekowi. Leon Blum w swej książce „Na miarę człowieka", pisanej w niemieckim obozie

koncentracyjnym, a wydanej drukiem w Paryżu w roku 1945, doszedł do przekonania, że „natura celu jest wszystkim". Natura socjalistycznego celu była i jest demokratyczna i humanistyczna, głęboko ludzka. Tak więc po II wojnie światowej socjalizm dojrzał i wykrystalizował swe oblicze, wrogie wszelkiemu totalitaryzmowi.
Natomiast komunizm pozostał niezmieniony i sztywny. „Fronty ludowe" oraz tak zwana polska, węgierska i inne „drogi do socjalizmu" w okresie tuż po II wojnie światowej , okazały się jedynie komunistycznymi manewrami taktycznymi. Wprawdzie Komintern został w roku 1943 rozwiązany, ale w jego miejsce powstał w roku 1947 Kominform (Międzynarodowe Biuro Informacyjne Partii Komunistycznych i Robotniczych), a w programie Kominformu jako wróg nr 1 widnieją w płaszczyźnie stosunków międzynarodowych państwa demokratyczne: Anglia, Francja, Szwecja, itd., zaś w płaszczyźnie ideologicznej… znowu socjaldemokracja i socjaliści. Dziś socjalizm i komunizm to już nie są dwie frakcje w ruchu robotniczym, to już nie są dwie odmienne metody podchodzenia do zagadnień sprawiedliwości społecznej, lecz są to dwa odrębne prądy dziejowe, niemożliwe do pogodzenia z sobą.

Komunizm stoi na gruncie radzieckiego ustroju państwowego, który wciela w życie dyktaturę proletariatu. Wprawdzie komunizm głosi sojusz robotniczo-chłopski, ale w tym sojuszu klasa robotnicza jest „hegemonem". Partia komunistyczna jest „najwyższą formą organizacyjną klasy robotniczej", tym samym dyktatura proletariatu oznacza dyktaturę partii komunistycznej. Partia komunistyczna, według wzorca radzieckiego, składała się z „zawodowych rewolucjonistów", albo kasty rządzącej, jest to partia elitarna. Jest to monopartia, według słów Bakunina, w ustroju radzieckim mogą istnieć różne partie, ale tylko jedna u władzy, wszystkie inne w więzieniu'. Komunizm więc, jest zaprzeczeniem demokracji.

Socjalizm stoi na gruncie demokracji, parlamentaryzmu i rządów prawa. Socjalizm jest ruchem mas pracujących, w którym robotnikom przypadają co prawda największe zadania (robotnicy są awangardą wszystkich mas pracujących), ale nie żądają oni dla siebie przywilejów. Socjaliści pojmują sojusz klasy robotniczej z chłopami i innymi klasami szczerze i po partnersku.

Komunizm jest totalitarny. Dla komunistów wolność stanowi tylko „zrozumianą konieczność". Socjalizm respektuje podstawowe prawa człowieka. Wolność w rozumieniu socjalizmu jest zawsze wolnością dla inaczej myślących.

W rozumieniu komunistów internacjonalizm jest równoznaczny z patriotyzmem radzieckim. Związek Radziecki był jedyną ojczyzną proletariatu całego świata, w razie konfliktu między własnym krajem a Związkiem Radzieckim komunista był zobowiązany stanąć po stronie Związku Radzieckiego, musiał zostać zdrajcą własnego kraju. Instrumentem „internacjonalizmu" komunistycznego była armia radziecka.

Socjalizm głosi prawdziwy patriotyzm i prawdziwy internacjonalizm. Socjalizm uznaje prawo każdego narodu do niepodległego bytu państwowego.

Komunizm dąży do zniesienia własności prywatnej wszystkich środków produkcji, transportu i wymiany.
Socjalizm proponuje uspołecznienie przemysłów kluczowych, nie widzi jednak potrzeby przejęcia całego życia gospodarczego na własność publiczną. Socjalistyczne planowanie

gospodarcze jest możliwe do pogodzenia z istnieniem własności prywatnej w rzemiośle, w drobnym handlu oraz przemyśle drobnym a nawet średnim. Ziemia powinna zostać własnością chłopską.
Przez własność społeczną komunizm rozumie jedynie własność państwową.

Socjalizm oprócz własności państwowej zaleca różne formy własności społecznej; własność samorządową, spółdzielczą, spółek mieszkaniowych i prywatną.
Komunizm jest centralistyczny.

Socjalizm jest decentralistyczny i popiera wszelkie rodzaje samorządu: samorząd terytorialny, zawodowy , kulturalny, naukowy, szkolny itp.
Komunizm stoi na gruncie filozofii materialnej. Lenin pisał: „Marksizm to materializm filozoficzny".

Socjalizm pozostawia swym zwolennikom całkowitą swobodę wierzeń religijnych i przekonań filozoficznych. W obecnym stanie nauki podział na na filozofię materialistyczną i idealistyczną jest całkowicie przestarzały, czego komuniści nie chcą uznać.
Doktryną komunizmu jest „marksizm-leninizm-stalinizm"

Socjaliści odrzucają „leninizm" i „stalinizm". Co do Marksa, partie socjalistyczne pozostawiają swym zwolennikom całkowitą swobodę w ustosunkowaniu się do spuścizny Marksa i Engelsa. Miejsca tych nauk w rozwoju myśli socjalistycznej jest przełomowe, jednak podejście socjalisty do dorobku Marksa i Engelsa musi być naukowe, a więc krytyczne, a nie niewolnicze.

W sumie komunizm odbiera wolność, zaś socjalizm przynosi wolność.

W dzisiejszym stanie rzeczy, socjalizm jest najwyższą formą demokracji. Komunizmu zaś, w ogóle nie można uważać za socjalizm, ani za następny po socjalizmie etap rozwoju społecznego. Komunizm jest potworną karykaturą socjalizmu, jest jego zaprzeczeniem.

Socjalizm polski wyprzedził ruch socjalistyczny wielu innych krajów w trafnym ustosunkowaniu się do zagadnień demokracji we wszystkich aspektach. Stanisław Gabriel Worcell (1799 – 1857), pierwszy polski myśliciel socjalistyczny, ujął problem internacjonalizmu w słowach, do których i dzisiaj niczego dodać nie trzeba. „Ojczyzna – pisał on – związana jako naród z narodami innymi stosunkami praw i obowiązków wzajemnych odwiecznej sprawiedliwości, jest węzłem koniecznym pomiędzy człowiekiem a ludzkością". Zasady nowoczesnego socjalistycznego programu rolnego (włącznie z nietykalnością chłopskiej ziemi) wytyczyła sobie Polska Partia Socjalistyczna jeszcze z końcem dziewiętnastego stulecia, dzięki pracom Władysława Gumplowicza.
Gdyby nie stanowisko robotników polskich, którzy na przełomie lat 1918 i 1919 dali posłuch Polskiej Partii Socjalistycznej a nie komunistom, Polska wynurzyłaby się z odmętu I wojny światowej jako republika radziecka rządzona z Moskwy, a nie jako państwo niepodległe. Socjaliści polscy przelewali krew w wojnie polsko-radzieckiej w 1920 roku, gdzie Polacy bronili Europę przed zalewem bolszewickiego nacjonalizmu, który miał zamiar poić konie w Sekwanie.

Bohaterowie tego okresu socjaliści Daszyński i Piłsudski, są dla całej Polski symbolami

socjalizmu niepodległościowego i demokratycznego.

Podczas II wojny światowej, która zaczęła się napaścią sąsiedzkich Niemiec na Polskę, brało w niej bardzo wielu polskich socjalistów. Walczyli w wojnie obronnej 1939 roku, oraz na wszystkich frontach całego świta. Polscy socjaliści organizowali ruch oporu na ziemiach zajętych przez okupanta niemieckiego, nie szczędząc potu ani krwi w walce o uwolnienie się spod jarzma niemieckiego.
Pomimo rozluźnienia się więzi w ruchu socjalistycznym w okupowanym kraju, organizacje socjalistyczne wystawiły do walki partyzanckiej żołnierzy zorganizowanych w Armii Krajowej, Polskiej Armii Ludowej, Gwardii PPS -owskiej, Milicji PPS- owskiej. W tym czasie ukazywała się również prasa podziemna, publikowano wiele czasopism Polski podziemnej, podnosząc na duchu ludność okupowanej Polski.
Po wyzwoleniu Polski przez Armię Radziecką i Wojsko Polskie utworzono Rząd Polski z premierem socjalistą – Edwardem Osóbką-Morawskim na czele. W tym czasie odtworzono również odrodzoną Polską Partię Socjalistyczną.
Wielkimi ludźmi tamtego czasu byli Edward Osóbka-Morawski, Jan Mulak, Zygmunt Zaremba, Kazimierz Pużak, którzy są dla całej Polski symbolami socjalizmu niepodległościowego i demokratycznego. Dla nich socjalizm w dalszym ciągu był nadal „wielkim widziadłem przyszłości".

Kto zaś sądził, że w latach rządów Polski Ludowej robotnicy zapomnieli o socjalizmie niepodległościowym i demokratycznym, to się bardzo mylił. Pomimo PPR-owskiej hegemonii, ruch socjalistyczny nie uległ zniszczeniu.
Pierwsze próby konsolidacji byłych socjalistów w PRL, były inicjowane przez środowiska kombatanckie, w których skupili się byli członkowie PPS. Byłych działaczy próbował jednoczyć w latach 50. sam Osóbka-Morawski, odsunięty na boczny tor w wyniku czystek partyjnych dokonanych przez ówczesną ekipę partyjną w końcówce lat 40. Powstały w latach 50. klub „Krzywego Koła" zgromadził wielu byłych pepeesowców i lewicową inteligencję. W latach 70wielu pepeesowców skupiło się wokół Stanisława Szwalbe i Jana Mulaka w ramach ZBOWiD.
Druga polowa lat 70. przyniosła prawdziwe ożywienie ideałów socjalistycznych. W 1977 roku powstał Komitet Obrony Robotników do którego czynnie włączył się Ludwik Con oraz Antoni Pajdak – byli członkowie PPS WRN. O przywiązaniu KSS KOR do tradycji socjalistycznych świadczy fakt, że jego działacze wznowili wydawanie „Robotnika", zachowując szatę graficzną historycznego organu prasowego PPS.
W 1979 roku powstał Ruch Porozumienia Polskich Socjalistów, w tym samym roku grupa połączyła się z Konfederacją Polski Niepodległej. Prawie równolegle powstał tęż Krajowy Komitet Polskich Socjalistów.
Po wprowadzeniu stanu wojennego, jedną z ważniejszych grup o charakterze lewicowym był Ruch Społeczny „Wolność-Sprawiedliwość-Niepodległość" założony w 1982 roku. W tym samym roku powstała także toruńska Polska Partia Socjalistyczna „Odrodzenie", która wydawała pismo „Uwagi polityczne".
Dzięki przetrwaniu struktur Polskiej Partii Socjalistycznej na obczyźnie, po zjednoczeniu wszystkich struktur w PPS w kraju i z zagranicy, również po anulowaniu na Kongresie Nadzwyczajnym odbytym w dniu 14 grudnia 2003 roku decyzji o zjednoczeniu PPS i PPR, partia mogła otrzymać wydaną przez Sąd RP rejestrację zapewniającą ciągłość partyjną od

1892 roku.
Od momentu ostatniego zjednoczenia w 1996 roku wszystkich odłamów Polskiej Partii Socjalistycznej w Polsce znowu istnieje tylko jedna partia – nasza wspólna PPS.
Polska Partia Socjalistyczna w swych poczynaniach kieruje się Statutem i Deklaracją Ideową PPS oddającą charakter i cele partii. We wspomnianej Deklaracji Ideowej zapisano, że: „PPS jest jedyną partią polityczną w Polsce otwarcie deklarującą, że jej dalekosiężnym celem był i pozostaje socjalizm. Socjalizm jako idea wyrażona systemem wartości etycznych i humanistycznych. Socjalizm jako model ustroju opartego na systemie wartości – równości, wolności i sprawiedliwości społecznej, w którym stosunki społeczne organizuje niepodległe państwo prawa.
Jako socjaliści dążymy do „powstania społeczeństwa bez przywilejów i dominacji, zorganizowanego demokratycznie, gdzie zapewniony będzie swobodny rozwój ludzkiej osobowości, a praca nie będzie źródłem wyzysku". W dokumencie negatywnie oceniono skutki transformacji ustrojowej, jaka dokonała się po 1989 roku. Stwierdzono, że wzniosłe ideały opozycji niepodległościowej zastąpiono bezkrytycznym przyjmowaniem modelu neoliberalnego, powodującego tworzenie się żrącego kapitalizmu. Według Polskich Socjalistów nowy model państwa nieudolnie kopiujący system kapitalistyczny o ideologii neoliberalnej, pozbawił Polaków podstawowych zdobyczy socjalnych. Oświata , nauka, kultura, opieka zdrowotna czy możliwość wypoczynku przestały być dobrami powszechnie dostępnymi. W związku z tym socjaliści polscy negują każdą formę kapitalizmu, traktując go jako system antydemokratyczny, niesprawiedliwy i nieprzyjazny ludziom. Alternatywą wobec kapitalizmu jest socjalizm, który ma być pojmowany nie jako ciasna, sztywna doktryna lecz kierunek w którym, poprzez socjaldemokrację, ewoluować będzie społeczeństwo.

Socjalizm ma być oparty o kilka głównych wyznaczników takich jak:
1. Wolność – PPS uznaje wolność sumienia, wybór światopoglądu oraz prawo do swobodnego wyznawania i praktykowania religii, uznając szeroko rozumianą wolność jako przyrodzone, niezbywalne i nienaruszane prawo każdego człowieka.
2. Równość – PPS opowiada się za równością wszystkich wobec siebie,niezależnie od rasy, pochodzenia narodowego, społecznego, etycznego czy statusu majątkowego. Podstawą zachowania równości powinna być tolerancja, której nie powinno się pojmować jako obojętności czy przyzwolenia lecz życzliwości w stosunku do społecznych mniejszości: światopoglądowych, etnicznych, wyznaniowych, a także seksualnych i subkulturowych.
3. Solidarność – według PPS społeczeństwo stanowi wspólnotę, która z natury współistnienia powinna wziąć odpowiedzialność za jednostkę. Socjaliści uważają, że wrażliwość na krzywdę każdego człowieka, stanowi wyznacznik człowieczeństwa. Nieodzownie z solidarnością powiązana jest sprawiedliwość społeczna, której filarem jest racjonalny, sprawiedliwy podział dochodu narodowego, a także równy dostęp do pracy i edukacji.
4. Praca – jest jednym z głównych elementów życia, zaspakajającym potrzeby życiowe człowieka. Socjaliści twierdzą, że praca nie powinna być przywilejem a prawem, dlatego sama w sobie powinna być objęta być ochroną, aby nie została zdegradowana do roli rynkowego towaru.
Oprócz wartości etycznych podstawę ideologiczną Polskiej Partii Socjalistycznej stanowią wartości społeczne, których trzon opiera się na demokracji jako jedynej drodze wprowadzania w życie lewicowych ideałów oraz niepodległości, będącej wartością nieprzemijająca w całej historii partii. Dlatego socjaliści opowiadali i opowiadają się za realizacją idei socjalistycznego państwa:

„Ustój socjalistyczny proponowany przez PPS wyrasta z historycznych doświadczeń polskiej i europejskiej lewicy.
Stoimy na straży politycznych i społecznych zdobyczy ruchu robotniczego – demokracji, praw obywatelskich, w tym praw socjalnych (bezpieczeństwa socjalnego). Demokratyczne i socjalne państwo aktualnie będzie najskuteczniejszym mechanizmem obrony podmiotowości jednostki i całych grup we współczesnym świecie, chroni elementarne prawa pracownicze. Ograniczanie roli państwa stało się podstawą neoliberalnej ideologii. Proponowane przez nią i realizowane w praktyce zawłaszczanie funkcji państwa przez mechanizmy kapitalistyczne, osłabienie ogólnospołecznej roli instytucji publicznych stworzyło zagrożenie dla demokracji, praw obywatelskich i społecznej sprawiedliwości. Dlatego obowiązkiem socjalistów staje się konsekwentna obrona demokratycznego państwa, w tym zwłaszcza jego funkcji ekonomicznych i socjalnych.
W związku z powyższym, PPS niezmiennie reprezentuje interesy ludzi pracy najemnej, bezrobotnych oraz małych i drobnych przedsiębiorstw. Opowiada się za równoprawnym istnieniem czterech sektorów gospodarczych tj. prywatnym, państwowym, spółdzielczym i komunalnym oraz sprzeciwia się wyprzedaży majątku państwowego i powszechnej prywatyzacji. De facto, socjaliści postulują , aby pozbawiać majątków tych obywateli, którzy zdobyli go nieuczciwie, a zwłaszcza kosztem społeczeństwa. PPS lansuje więc taki model Państwa, w którym władza kieruje się wolą społeczeństwa i nie ulega naciskom elit neoliberalno-kapitalistycznych.

Polska Partia Socjalistyczna służy dobru wspólnemu, jakim jest dobro narodu państwa polskiego, to działanie dla dobra wspólnego.

W Polskiej Partii Socjalistycznej działają ludzie wierni ideałom socjalizmu, zdecydowani budować demokrację, sprawiedliwość społeczną i dobrobyt Rzeczpospolitej Polskiej.

***Bogdan Chrzanowski**, wiceprzewodniczący RN PPS*